

Дивовижні імена

Анатолій Григорук

Якось сидів я в парку на лаві. Поряд зі мною читав газету старенький дідусь у солом'яному брилі й барвистій вишиванці. А неподалік грався м'ячиком маленький хлопчик. Підкинув хлопчик м'ячика. Ударився той об стовбур дерева й відкотився прямцем дідусеві до ніг. Підняв дідусь м'ячика й чекає, що далі буде.

Підійшов хлопчик до нашої лави, став за два кроки й теж чекає, щоб йому м'ячика віддали.

- Ти хто? - запитав дідусь.

- Петрик - баском відказав хлопчик.

- І прізвище своє знаєш?

- Знаю, — Козаченко.

- А ще ти хто?

Хлопчик мовчав.

- У якому місті ти мешкаєш?

- У Києві.

- Значить, ти не тільки Петрик Козаченко, - усміхнувся дідусь, - а й киянин. Крім того, ти - українець, бо народився в Україні й належиш до українського роду. А ще ти - європеець. Адже наша країна розташована не в Африці, не в Америці, не в Австралії, а в Європі. І, нарешті, ти землянин, бо живеш на планеті Земля. Он хто ти, Петрику Козаченку!

Дідусь простяг хлопчикові м'ячика. Той ухопив його обіруч і вистрибцем побіг розказувати мамі, що сиділа на сусідній лаві, скільки, виявляється, в нього цікавих, просто дивовижних імен.